Там глибокі річища робіт
багряніють корою облич,
коли світлом стерня сурмить,
ланцюгами виблискує спека,
роздима чорноту
цвіркунів над степом.
Малиновіє срібло із зір.
Міддю важча дупло.
Золотіє, в корінні звір.
Барвить відра криничний крик,
закоцюблих торкається пальців
і перлин, що скотились і плачуть.
Там годинник дитинства поламаний
в мерзлі щоки рум'янцем дзвонить,
хоч ніхто його вже не заводить.
Там обличчя, що розтулились
в люті зими синіми стеблами.
Там таке, що його й не треба.
Та я знову туди вертаюсь,
чорнотою землі починаюсь –
хай святиться її ім'я.